

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 10. maj 2010

DHO/ J.nr. 2010-1769

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 22. april 2010 følger hermed socialministerens endelige svar på spørgsmål nr. 429 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Özlem Sara Cekic (SF).

Spørgsmål nr. 429:

”Vil ministeren være indstillet på, på baggrund af de seneste sager man har hørt om i pressen, hvor udsatte børn og unge bliver svigtet af myndigheder, at sætte et oprydningsarbejde i gang, herunder sætte et loft over antallet af børnesager således at socialrådgiverne har maksimum 35 børnesager, så de har tiden til at fordybe sig i de sager, de skal behandle?”

Svar:

Jeg er i tvivl om, hvad spørgeren mener med ”at sætte et oprydningsarbejde i gang”, men jeg skal gøre opmærksom på, at satspuljepartierne med Barnets Reform, som der blev indgået aftale om i efteråret, netop har vedtaget at foretage en markant styrkelse af indsatsen over for udsatte børn og unge.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt jeg ønsker at fastsætte et lovbestemt loft over, hvor mange børnesager den enkelte sagsbehandler i en kommune må sidde med, så mener jeg ikke, at det er en farbar vej at gå. Det er efter min mening ikke en statslig opgave at fastlægge, hvordan kommunerne skal lede og organisere arbejdet ned i detaljer. Der skal være plads til, at kommunerne lokalt kan fastsætte de løsninger, som bedst giver mening i den pågældende kommune.

En undersøgelse, som Ankestyrelsen offentliggjorde for ca. et år siden, viste, at kommunerne organiserer sagsarbejdet vidt forskelligt, at de registrerer sagerne forskelligt, og at der er stor forskel på sagernes tyngde.

Undersøgelsen viser da også, at der er klare forskelle i sagsmængden for den enkelte sagsbehandler i kommunen, alt efter om sagsbehandleren sidder med sager, som er defineret som relativt lette eller relativt tunge. Samtidig har sagsbehandlerens ansættelsestid og anciennitet også betydning for antallet af sager, den enkelte sagsbehandler har.

Dette understøtter, at det er den enkelte kommune, der har de bedste forudsætninger for at vurdere, hvordan arbejdet bedst tilrettelægges.

Det er et kommunalt ledelsesansvar at organisere arbejdet på en sådan måde, at kommunens sagsbehandler har tid til at foretage en kvalificeret sagsbehandling i overensstemmelse med lovgivningen og således, at medarbejderne sikres attraktive arbejdsvilkår. Som led heri mener jeg, at det vil være positivt, hvis den enkelte kommune opstiller lokale målsætninger for, hvor mange sager en enkelt sagsbehandler bør sidde med under hensyntagen til de lokale forhold og arbejdsgange.

Benedikte Kiær

/ Lise Stidsen Vandahl